

gen tilbage her til til yderligere Afgjørelse eller Udtalelse. Det forekommer mig saaledes at være mindre korrekt, for at bruge det mindste Udtryk, i vor Bestutning, at optage Noget om Rigsrettens Dom. Denne Dom er Noget, der ligger ganske udenfor Rigsdagen. Naar man saaledes vil trække Noget ind i denne Beslutning, som slet ikke vedkommer den, saa ser jeg ikke rettere, end at der deri ligger en vis Graadighed efter at tilegne sig Rigsrettens Dom, som jeg tror, at Flertallet, i alt Fald det Flertal, der vedtog Beslutningen om Tiltale, ikke kan billige. Dette Flertal vil neppe nu have nogen Tilbøjelighed til at optage Rigsrettens Dom i en Beslutning, som er denne Dom ganske uvedkommende. Det andet Endringsforslag angaar Ordet: „iøvrigt“. Jeg skal dertil sige, at hvis dette Ord ikke havde staaet i Flertallets Afstemning af Beslutningen, saa havde Ulykken vist ikke været stor, idet jeg nemlig ikke ser rettere, end at man saa maatte underforstaa det Ord. Det forekommer mig, at man ikke logisk vilde kunne læse Beslutningen, uden i saa Fald at underforstaa Ordet „iøvrigt“. Naar det nemlig er saa, at der er gjort Tiltale gjældende med Hensyn til visse Punkter af Regnskabet, og man saa beslutter at fraskrive sig Ret til at gøre Ansvar gjældende med Hensyn til vedkommende Statsregnskab, saa maa man, forekommer det mig, aldeles logisk underforstaa, at det er med Hensyn til det Øvrige, med Hensyn til det, hvorfor der ikke har været besluttet Tiltale, at man fraskriver sig denne Ret; thi at man skulde kunne fraskrive sig Ret til Tiltale, og efter at Tiltale er besluttet, og Dom er falden, anser jeg for en logisk Umulighed. Altsaa, hvis Ordet „iøvrigt“ ikke havde staaet der, saa skjønner jeg ikke, at der havde været nogen Nødvendighed for at tvinge det ind; men efter at dette Ord, som er det korrekte Udtryk for den Tanke, som efter min Mening er den eneste mulige, er kommet ind, ser jeg ikke rettere, end at man ikke let kan lade det gaa ud igen, idet man saa vilde søge efter den Tanke, der skulde ligge i denne Afstemning. Denne Tanke vilde, forekommer det mig, ikke kunne være nogen anden end den, som det skulde forekom mig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds antydede, at man ved at udelukke Ordet „iøvrigt“ paa en eller anden Maade skulde kunne faae Beslutningen til at omfatte hele Regnskabet, ogsaa de Punkter, der have været gjorte til Gjenstand for Tiltale. Men hvis det skulde være Meningen, saa tror jeg, at Flertallet heller ikke paa dette Punkt vil kunne følge det ærede Medlem.

Minestad: Jeg maa tilstaa, at det er mig ikke muligt at indse, hvad det ærede Medlem paastod, at det ikke skulde være fuldstændig korrekt at sige, saaledes som det er sagt i Beslutningen, som den er kommen fra Landstinget, at „Rigsdagen fraskriver sig Ret til at gøre Ansvar gjæl-

dende med Hensyn til dette Statsregnskab.“ Naar det er givet, at Rigsdagen paa det Tidspunkt, da denne Beslutning tages, ikke har noget som helst Ansvar, som den vil have gjort gjældende med Hensyn til dette Statsregnskab, saa veed jeg virkelig ikke, hvad der skulde kunne siges at være utorrett i den Udtalelse, at „man fraskriver sig Ret til at gøre Ansvar gjældende med Hensyn til dette Statsregnskab.“ Den Omstændighed, at den ene af Rigsdagens Afdelinger med Hensyn til nogle Punkter har gjort et Ansvar gjældende, og at dette nu har faaet en vis Paadømmelse, er jo aldeles ikke til Hindre for, at Rigsdagen i sin Helhed siger, at nu, hvorledes end Dommen er falden ud, hvorledes end denne Sag staaer, har man ikke noget videre Ansvar at gøre gjældende, man fraskriver sig altsaa Ret til at gøre Ansvar gjældende. Det ærede Medlem, som nu med Hensyn til dette, at der blot staaer, at Forholdene have været gjorte til Gjenstand for Tiltale ved Rigsretten, bemærkede, at dette Udtryk var korrekt, og at det derimod var utorrett at sætte ind, at Forholdene ere blevene paadømte ved Rigsretten, gjorde tillige gjældende, at, om end Paadømmelsen var af Bigtighed for de Anklagede, saa var det derimod Tiltalen, det kom an paa, for Anklagemagten tror jeg han sagde. Jeg tror nu, at det ærede Medlem her i flere Henseende befinder sig i en Vildfarelse. For det Første er selv om han ser Sagen fra, hvad han kalder Anklagemagtens Synspunkt, Tiltale ikke det Endelige, ikke det, hvorved den stiller sig fuldstændig fra Sagen. Det kunde vel være, at Sagen, efterat Folkethinget havde besluttet Tiltale, blev afvist fra Rigsretten, at der faldt en Afvisningsdom i Sagen, og i saa Fald vilde Tiltalen slet ikke have gjort Sagen klar. Der kunde endvidere være Tale om, selv efter at der var falden en Domsfælsesdom, en kondemnatorisk Dom, at Sagen fremdeles vilde komme til at foreligge Rigsdagen, idet der blev Spørgsmaal om, om man ikke, uagtet den Paagjældende med Hensyn til et og andet Punkt er bleven domfældt, desuagtet vilde fraskrive sig nu at gøre Ansvar gjældende. Det kunde altsaa paa flere Maader tænkes, at Sagen selv efter Tiltalen vedkom selve Anklagemagten. Men hvad der navnlig er feil i det ærede Medlems Synspunkt, er det, at han har overset, at det er Rigsdagen og ikke Anklagemagten, ikke Folkethinget, der giver Decharge for Regnskaberne. Han ser Sagen, som om Statsregnskabet blot vedkom Folkethinget, eller blot vedkom Anklagemagten, men det er der ikke Tale om; det, der fordres her, er, at der fra hele Rigsdagen fra begge dennes Afdelinger skal være en endelig Afgjørelse af Statsregnskabet, og i den Henseende er det ikke tilstræffeligt, at det ene Thing har beordret Tiltale med Hensyn til visse Punkter. Dertil kommer endnu een Betragtning, nemlig den, at, om man